

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 13/10
04.11.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз-148/10 од 16.09.2010. године против правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду III-210 Прж 5040/2010 од 09.07.2010. године, у предмету прекршаја, у јавној седници већа одржаној дана 04.11.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду III-210 Прж 5040/2010 од 09.07.2010. године и решење Општинског органа за прекршаје у Зрењанину Уп. III-Ц-6131/08-18 од 10.11.2009. године, тако што се прекршајни поступак покренут против окривљеног правног лица АД В.П.З. из З. за прекршај из члана 222. став 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима и против окривљеног одговорног лица С.Ш. из З. за прекршај из члана 222. став 2. у вези става 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, ОБУСТАВЉА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду III-210 Прж 5040/2010 од 09.07.2010. године одбијена је, као неоснована, жалба окривљених АД В.П.З, правног лица са седиштем у З. и Ш.С. из З, одговорног лица у правном лицу, као неоснована и потврђено решење Општинског органа за прекршаје у Зрењанину Уп.бр. III-С-6131/08-18 од 10.11.2009. године. Наведеним првостепеним решењем оглашени су одговорнима окривљено правно лице АД В.П.З. са седиштем у З. за прекршај из члана 222. став 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима и окривљено одговорно лице Ш.С. из З. за прекршај из члана 222. став 2. у вези става 1. тачка 24. истог Закона, учињен на начин ближе описан у изреци тог решења и кажњени и то правно лице новчаном казном у износу од 100.000,00 динара, а одговорно лице новчаном казном у износу од 6.000,00 динара, те обавезани на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од по 500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду, Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због повреде материјалног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, с обзиром да је за сва четири прекршаја учињена дана 16.02.2008. године, 18.02.2008. године, 18.03.2008. године и 21.04.2008. године, за које се терете окривљени, наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења сагласно члану 76. став 7. у вези става 1. Закона о прекршајима. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи пресуду Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду тако што ће обуставити прекршајни поступак против окривљених за прекршаје из члана 222. став 1. тачка 24. односно члана 222. став 2. у вези става 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима услед наступања застарелости прекршајног гоњења.

Врховни касациони суд је обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који иако уредно обавештен није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у смислу члана 266. став 1. Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС" бр. 101/2005, 116/2008, 111/2009), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према списима предмета и изреци првостепеног решења, првостепени прекршајни орган је на основу спроведеног поступка несумњиво утврдио да је дана 20.08.2008. године у поступку инспекцијског надзора над радом службе унутрашње контроле безбедности саобраћаја у окривљеном правном лицу утврђено да су возачи теретних возила Т.С, С.Р. и З.Д, управљали теретним возилима дана 16.02.2008. године, 18.02.2008. године, 18.03.2008. године и 21.04.2008. године, по путним налозима од 15.02.2008. године,

18.02.2008. године, 18.03.2008. године и 21.04.2008. године, које је издао организатор механизације Ш.С, непрекидно дуже од 5 часова, а да након ефективне вожње после пет часова нису направили обавезан одмор од најмање 30 минута, чиме су окривљено правно и одговорно лице починили прекршаје из члана 222. став 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима односно члана 222. став 2. у вези става 1. тачка 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима. Поступајући по жалби окривљених Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду донео је побијану пресуду III-210 Прж 5040/2010 дана 09.07.2010. године, којом је одбио жалбу и потврдио првостепену прекршајну одлуку.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да се основано захтевом за заштиту законитости указује на повреде материјалног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима.

Чланом 11. Закона о прекршајима је прописано да је прекршај извршен у време када је учинилац радио или био дужан да ради, без обзира када је последица наступила. Одредбом члана 76. став 1. Закона о прекршајима је прописано да се прекршајни поступак не може покренути ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен, а према ставу 7. истог члана Закона, прекршајно гоњење застарела у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост гоњења.

Одредбом члана 222. ст.1. тач. 24. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима је прописано да ће се новчаном казном 100.000 до 1.000.000 динара казнити за прекршај правно лице, ако возач аутобуса или теретног моторног возила или скупа возила чија је највећа дозвољена маса већа од 3.500 кг непрекидно управља возилом дуже од пет часова (чл. 188. став 1), док је ставом 2. истог члана Закона прописана прекршајна одговорност одговорног лица у правном лицу за наведени прекршај из става 1. тог члана Закона. Према члану 188. став.1. и 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, возач који управља аутобусом или теретним моторним возилом или скупом возила чија је највећа дозвољена маса већа од 3.500 кг не сме непрекидно да управља возилом дуже од пет часова, а непрекидним управљањем возилом из става 1. овог члана сматра се време за које возач није имао прекид од најмање пола часа.

Полазећи од наведених одредаба Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, којима су прописана битна обележја прекршаја за који су окривљени оглашени одговорним и кажњени, описа радње извршења прекршаја дате у изреци првостепеног решења и одредбе члана 11. Закона о прекршајима, по схватању Врховног касационог суда, време извршења прекршаја из члана 222. став.1. тач.24. и става 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, је време када су возачи управљали теретним возилима по путним налозима непрекидно дуже од пет часова, односно у конкретном случају дани 16.02.2008. године, 18.02.2008. године, 18.03.2008. године и 21.04.2008. године. При томе се застарелост прекршајног гоњења, према схватању овога суда, рачуна од дана учињеног прекршаја до дана када је Виши прекршајни суд одлучио по жалби окривљеног. Како је побијана пресуда Вишег прекршајног суда, Одељења у Новом Саду донета 09.07.2010. године, по протеклу 2 године од учињеног прекршаја односно у време када је наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења по члану 76. став 7. Закона о прекршајима, то је и по оцени овог суда иста донета уз повреду материјалног права из члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима.

Обзиром да је Виши прекршајни суд, одлучујући по жалби пропустио да због наступања застарелости прекршајног гоњења жалбу уважи и преиначи првостепено прекршајно решење тако што ће поступак против окривљених обуставити, Врховни касациони суд је, на основу члана 266. став 3. у вези члана 216. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа-судија,

Снежана Живковић,с.р.